

150 de ani CNUnesc la vârf

povestea escaladării celor mai înalte vârfuri din România

Ideea proiectului „150 de ani CNUnesc la vârf” s-a născut într-o zi de august a anului 2015 când, împreună cu actuali și foști elevi ai colegiului, urcam masivul Făgăraș. Proiectul s-a dorit a fi un omagiu adus generațiilor trecute de uniriști, care au adus faimă colegiului timp de 150 de ani și l-au făcut cunoscut în toată lumea, dar și o cale de urmat pentru generațiile actuale și viitoare de uniriști, prinse în menhina globalizării, tehnologizării, deznaționalizării și în final a pierderii oricărei identități.

Am vrut să arătăm că încă mai există lucruri statornice pentru care merită să lupti, care merită orice efort din partea celor care în prezent pot și trebuie să păstreze CNU în vârf.

Am mărturisit câtorva elevi pasionați de munte ideea mea și ea a fost adoptată pe loc. Am făcut planurile pentru ascensiuni și imediat după începutul școlii am purces la acțiune, știind că efortul pe care aveam să-l facem era unul important, iar timpul necesar pentru asta era unul limitat (patru-cinci luni până la venirea iernii). Și nu erau două-trei vârfuri ci exact 15, adică un vârf pentru fiecare deceniu al colegiului.

Alături mi-au fost elevii CNU, în primul rând **Andra Maftei**, constanta și sufletul acestei acțiuni, apoi mulți alți uniriști (aproape 150) cărora le mulțumesc pentru receptivitate și efortul financiar făcut. Cu rucsacul în spate, săptămânal sau la două săptămâni, am urcat câte un vârf: **Moldoveanu, Negoiu, Viștea, Parângul Mare, Retezat, Peleaga,**

Omu, Bucura, Ciucaș, Pietrosul Rodnei, Heniul Mare, Curcubăta Mare, Toaca, Semenice, Padeș ...

Nu ne-am dorit să facem doar primele 15 vârfuri cele mai înalte din Carpați, pentru că ar fi însemnat să mergem doar în Meridionali. Ne-am dorit mai mult de atât: cele mai înalte vârfuri din fiecare grupă carpatică, un spațiu geografic mult mai vast de acoperit, o diversitate mai mare de peisaje, un efort mai mare pentru acoperirea acestui spațiu, dar, în final, o satisfacție mai mare a lucrului făcut temeinic. Uriaș efort și uman și material, dar nesemnificativ în comparație cu uriașa satisfacție de a fi în vârf și de a duce cât mai sus însemnele unui colegiu care ne-a dat șansa să fim mândri,... de numele lui,... de istoria lui,... de slujitorii lui,...

Nu știu dacă cei care au început acum 150 de ani, pe vremea regalității, acest proiect de deșteptare a maselor prin școală și au înființat în Focșani primul liceu din urbe, s-or fi gândit la ce va însemna această școală în zilele noastre, dar noi am dorit ca, prin umilul nostru demers, să mulțumim generațiilor care au adus glorie acestuia și să arătăm celor din prezent că pentru a fi printre cei mai buni, trebuie să aspiți să ajungi cât mai sus.

Minunat prilej să aducem, la 150 de ani, un semn de respect generațiilor întregi de profesori și elevi, viitori savanți, oameni de cultură, oameni politici, care au ridicat această țară și care au pus mai presus de orice interesul celor mulți. O instituție de

educație și cultură, cum este **CNU**, care a fost mai tot timpul în vârf, merita un semn de mulțumire din partea generațiilor actuale, iar ideea de a fi în vârf nu doar la figurat ci și la propriu, s-a născut aproape firesc...într-un august ars de secetă, când escaladam înălțimile Făgărașului, actuali și foști uniriști.

La 150 de ani de **CNU**, am convenit că un liceu care a fost „la vârf” în învățământul vrâncean, dar și cel românesc, atâta vreme, merita să fie și la propriu la vârf și nu se putea ceva mai nimerit ca noi, actuale generații ale liceului, care am avut șansa să fim elevi și profesori în această perioadă, să nu urcăm vârfurile cele mai înalte ale Carpaților: **15**, câte unul pentru fiecare deceniu al bătrânului colegiu; **150** de zile de urcușuri, coborâșuri, pregătire a ascensiunilor, așa cum au fost și cei **150** de ani de urcușuri și coborâșuri ai liceului nostru; **150** de elevi implicați în proiect, tot atâția câți anii colegiului; **15** elevi dedicați, care au spus poveștile celor **15** vârfuri din toate grupele carpatice, așa cum le-au văzut și simțit ei, prin oglinda propriilor trăiri; **6** profesori implicați direct în proiect; **2** coordonatori; **7200** de kilometri parcurși cu mașina spre și dinspre punctele din care s-au realizat ascensiunile; **2880** de poze făcute doar pentru realizarea proiectului. Cam așa a arătat, în date și cifre, un proiect care nouă, celor implicați, ne-a fost foarte drag.

CRONICILE ANIVERSARII

Andra Mircea

Aduc mulțumiri principalilor „sponsori” ai proiectului, **părinții** acestor minunați copii, fără de care toate aceste deplasări nu ar fi fost posibile. Mulțumesc, de asemenea, celor **15 uniriști** care au muncit din greu pentru ca proiectul nostru, prezentat miercuri, 20 ianuarie 2016, cu ocazia manifestărilor dedicate împlinirii unui secol și jumătate de existență a **CNU**, să rămână unul de referință: Andra Maței, Lucian Ciobotaru, Andrei Aldea, Andra Mircea, Ștefania Frunză, Cristina Enoiu, Gabriela Grigore, Alexandru Micu, Viviana Grosu, Mihnea Băcioiu, Alina Dima, Alexandra Chipăilă, Georgiana Bataragă, Cătălin Măric și Răzvan Gâțescu.

Mulțumesc profesorilor și directorilor **CNU** care ne-au sprijinit și încurajat în toate demersurile noastre și ne-au ajutat să mergem până la capăt.

Cristina Enoiu

Cătălin Măric

prof. Octavian Dragomir

Andra Maței

20 ianuarie